

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ
Гж.бр.9/12
Датум:12.01.2012. године
Ваљево

ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ, у већу састављеном од судија: Бранислава Џунића, председника већа, Лепе Лаловић и Зорице Бранковић, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа адвокат ББ, против туженог ВВ, кога заступа адвокат ГГ, по предлогу за понављање поступка, одлучујући о жалбама туженог изјављеним против решења Основног суда у Ваљеву Судска јединица у Лајковцу III-15П.бр.1599/10 од 18.08.2011.године, и против решења III-15П.бр.1599/10(2008.) од 15.11.2011.године, у седници већа одржаној 12. јануара 2012.године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе туженог и решења Основног суда у Ваљеву Судска јединица у Лајковцу III-15П.бр.1599/10 од 18.08.2011.године, и III-15П.бр.1599/10(2008.) од 15.11.2011.године, ПОТВРЂУЈУ.

Образложење

Решењем Основног суда у Ваљеву Судска јединица у Лајковцу III-15П.бр.1599/10 од 18.08.2011. године одбијен је као неоснован предлог за понављање поступка окончаног правоснажном пресудом Основног суда у Ваљеву, Судска јединица у Лајковцу, П.бр.1599/10 од 25.03.2010.године.

Против овог решења тужилац је благовремено изјавио жалбу са предлогом да другостепени суд побијано решење преиначи и усвоји предлог за понављање поступка.

Виши суд је испитао ово решење у складу са чл.372 ст.1 у вези чл.388 ЗПП, па је нашао да је жалба неоснована.

У поступку првостепеног суда који је претходио доношењу побијаног решења као ни у побијаном решењу нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл.361 ст.2 тач.1,2,5,7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени увек пази по службеној дужности, а на основу чл.372 ст.2 ЗПП, док на неку другу битну повреду поступка жалба конкретно не указује.

Према стању у списима у овој парници по тужби поднетој ради дуга, првостепеном пресудом Основног суда у Ваљеву Судска јединица у Лајковцу III-15-П.бр.1599/10 од 25.03.2010.године, у ставу првом изреке усвојен је тужбени захтев па је тужени обавезан да тужиоцу на име дуга за продату стоку плати износ од 980 евра у динарској противвредности по курсу за ову валуту који је, као и камата на износ дуга, ближе наведен у изреци пресуде. Пресуда је донета у спору мале вредности. У поступку по жалби туженог изјављеној против ове пресуде, Виши суд у Ваљеву је пресудом Гж.бр.1152/10 од 26.08.2010. године, жалбу одбио као неосновану и потврдио

првостепену пресуду. Из списка даље произлази да је тужени 30.11.2010.године поднео предлог за понављање поступка на основу чл.422 тач.9 ЗПП и у предлогу је навео да је стекао могућност да предложи нови доказ који није био у могућности да предложи у току правоснажно окончаног поступка, а који доказ сам за себе а и у вези са другим доказима може довести до другачијег пресуђења, па је предложио саслушање сведока чије име и адресу није могао да сазна у правоснажно окончаној парници.

С обзиром да другостепени суд у споровима мале вредности не испитује правилност утврђеног чињеничног стања, прихватајући чињенично стање које је утврдио првостепени суд, јер се применом чл.478 ст.1 ЗПП пресуда у овој парници може побијати само због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 ст.2 ЗПП и због погрешне примене материјалног права, по налажењу овог суда ни предлог за понављање поступка као ванредни правни лек не може се поднети због извођења нових доказа који би могли довести до другачијег чињеничног стања.

На основу наведеног произлази да у конкретном случају нема места понављању поступка предлагањем нових доказа у смислу чл.422 тач.9 ЗПП, па Виши суд налази да је побијано решење донето правилном применом одредаба ЗПП које прописују услове за понављање правоснажно окончаног поступка, а наводи жалбе нису основани.

Побијаним решењем III-15П.бр.1599/10 (2008) од 15.11.2011. године, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова насталих поводом одлучивања о предлогу туженог за понављање поступка плати износ од 17.500,00 динара.

Против овог решења тужени је благовремено изјавио жалбу, наводећи да је незаконита одлука о његовом предлогу за понављање поступка, па је предложио да се укине и одлука о трошковима насталих поводом овог предлога.

Испитујући ово решење у складу са чл.372 ст.1 у вези чл.388 ЗПП, Виши суд је нашао да је жалба неоснована.

У првостепеном поступку и у побијаном решењу нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл.361 ст.2 тач.1,2,5,7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени увек пази по службеној дужности, а на основу чл.372 ст.2 ЗПП, док на неку другу битну повреду поступка жалба конкретно не указује.

Из списка произлази да је на рочишту одржаном 18.08.2011.године поводом предлога за понављање поступка тужилац тражио трошкове овог поступка и исте определио и то на име састава одговора на предлог у износу од 5.000,00 динара и на име заступања на три одржана рочишта у износима од по 6.250,00 динара. Првостепени суд је у решењу којим је одбио предлог туженог за понављање поступка пропустио да одлучи о овом захтеву тужиоца, па је тужилац 20.10.2011.године, истог дана када је његовом пуномоћнику уручено ово решење, поднеском тражио да суд одлучи о трошковима поступка.

Како је првостепени суд решењем од 15.11.2011.године обавезао туженог да тужиоцу накнади трошкове настале поводом предлога за понављање поступка, то Виши суд налази да је ово решење донето правилном применом чл.161 ст.1 у вези са чл.150 ЗПП.

На основу свега напред наведеног, Виши суд је применом чл.387 тач.2 ЗПП одлучено као у изреци овог решења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА,

Бранислав Џунић